

Oudejaarsdienst

- * Intochtslied ps 89: 1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren die hemel en aarde gemaakt heeft die trouw is en trouw blijft en nooit laat varen het werk van Zijn handen - ook niet in ons persoonlijk bestaan.

Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus in de onmisbare gemeenschap met de Heilige Geest.

- * lied 151: 1 - 3
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Klaagl. 3: 22-26
N.T. 1 Cor. 1: 1-9
- * lied 330: 1 - 3
- * preek n.a.v. 1 Cor. 1:9
- * lied 427: 1, 3 en 5

- * geloofsbelijdenis van Nicea Constantinopel
- * lied 444: 1 - 3
- * gebed/voorbede
- * slotlied 409: 1, 3 en 5
- * zegenbede

collecte

***De Here zegent en behoedt u,
de Here doet Zijn aangezicht over u lichten en is U genadig,
de Here verheft Zijn aangezicht over u en geeft u Zijn vrede.***

Vroeger werd er direct na kerst, rond en vlak na oud en nieuw, heftig gebalansd - veel winkels gingen daarvoor zelfs één of meerdere dagen dicht.
Misschien hebt u het wel meegemaakt dat je, terwijl je boodschappen wilde doen, voor een dichte deur kwam te staan waarop dan een briefje was geplakt met de mededeling:
wegens balans gesloten.

'Inventariseren' wordt het ook wel genoemd en al gaat het tegenwoordig allemaal wat vlotter en gemakkelijker, dankzij de computer, ook nu nog kent men dit begrip, want het is goed en noodzakelijk de voorraad bij te houden - een totaalbeeld te krijgen.
En wanneer is daarvoor een beter moment dan juist rond deze tijd.
De grootste drukte is achter de rug en nog even en 'een schone lei' ligt voor je...

Ik weet nog van ons thuis, waar ze ook een zaak hadden, dat de balans direct na kerst begon met de kerstartikelen, die konden dan al vast terug in het magazijn...
Dan begrijpt u nu in elk geval hoe ik hier op kom als ik vanmorgen/middag/-avond stel, dat het geestelijk gezien ook wel eens goed kan zijn om te balansen, te inventariseren.
En wat is daar een geschikter moment voor dan deze paar laatste dagen van het oude jaar (deze oudejaarsavond) waarin we sowieso de neiging, dan wel misschien zelfs de behoefte hebben om terug te kijken.

De grootste drukte zit er immers weer op....
Voor zover nog niet gebeurd, verdwijnen zeker na oud en nieuw (morgen), de kerstattributen weer in de doos op zolder (ons 'magazijn')...
Doen we onze 'winkel' daarom maar een moment dicht.
Hangen we op de deur maar even de mededeling: wegens balans gesloten...

Beginnen ook wij maar bij 'de kerstartikelen', met het pas gevierde kerst - dat past bij onze tekst, vooral bij dat '*geroepen tot gemeenschap met zijn Zoon...*' daarin zou je nog de echo kunnen horen van: '*o laten wij aanbidden...!*'
Laten we van daaruit eens kijken hoe het dit jaar in 'mijn zaak' was - mijn leven...!

Is er heel wat gebeurd dit afgelopen jaar?
Mooie, blijde, nare, diep droeve dingen?
In je omgeving? Je familie, je gezin?
Maar durf het eens heel - 't gaat per slot van rekening om jouw zaak - persoonlijk te houden!
Juist nu kunnen blijde, maar helemaal verdrietige dingen zo spreken hè.
Is er heel wat gebeurd en gedaan?
een eindexamen gehaald of...juist gezakt, verloofd, getrouwd! of...juist gescheiden, werk gevonden of ...juist verloren, nieuw leven gekregen in de geboorte van een kind, of juist iemand zo dierbaar en onmisbaar verloren...
Wat spreken zulke dingen op een zo'n moment van reflectie/terugblikken...
Is er heel wat niet gedaan in de zin van nagelaten?
Laten we dat 'nalaten' eerst positief geladen gebruiken: *het bewust nalaten van zonde, oftewel: het oprecht leven met God, je naaste en jezelf.*
In de negatieve geladenheid kom je bij het omgekeerde daarvan uit: *het niet oprecht leven met God, je naaste en jezelf - zonde.*
Ook dat alles kan nu nadrukkelijker spreken dan ooit.
Maar alle keren hoorden we zoals we de bijbel nu over het '*heel wat gebeurd, gedaan, alsook nagelaten*' horen getuigen: **God is getrouw!**

Het is in onze tekst dat we vanmorgen/middag/avond daarbij wel heel concreet stuiten op het gegeven dat dat twee polen vraagt.
En dat zien, dat ontdekken, maakt het inventariseren, balansen interessant.
Die twee polen zijn in onze tekst wel heel gemakkelijk te ontdekken:
'God is getrouw.....door wie jij...' . Met andere woorden: God en wij = u, jij en ik.

Nu houden wij (u, jij en ik) rond deze tijd (op momenten als deze) van het maken van afspraken. We hebben het dan, voor als het gaat om met name oud en nieuw (als we het oude jaar uit- en het nieuwe jaar ingaan), heel stellig over 'goede voornemens'...
Wat is daar dit jaar werkelijk van terecht gekomen?

En God?
't Gaat toch met name om het geestelijk inventariseren?
Ook Hij maakte een 'afpraak' (denk aan het begrip verbond). Gaan we in gedachten nog even naar kerst

terug - daar begonnen we toch mee?

Hij hield zijn afspraak, ze werd vlees en bloed, ja Hij bekrachtigde en bezegelde zijn afspraak - zie pasen, en Hij heeft zijn afspraak verder uitgewerkt - zie pinksteren, én Hij belooft zich daaraan tot aan het *einde* te zullen houden, **zie uit!** naar de wederkomst (de bijbel gebruikt hierbij in het O.T. zelfs het door ons gebezigde begrip 'voornemen' – en het VOORNEMEN des Heren zal door Zijn hand voortgang hebben – Jes. 53:10b).

Laten we daarom ter bemoediging en zeker ook als aanmoediging (aanmaning?!) met die pool, met Hem, eerst en vooral doorgaan!

Het was de liefde van God, die het plan van de verlossing ontwierp:

Zijn Zoon gaf in de kribbe en die vervolgens de kribbe voor ons tot het kruis maakte.

Het is *die* liefde van God, waar we een paar dagen geleden weer nadrukkelijk van mochten horen: alzo lief heeft God de wereld gehad....- eigenlijk is dat de boodschap van en voor het hele jaar door.

Zijn liefde, die gelijk is aan trouw, probeerde het hele jaar door, per dag ons hart te raken, veroveren en te vervullen.

Terwijl het ook *die* liefde is - God zelf, want Hij is liefde - die, als het tot een afspraak gekomen is via een persoonlijke beslissing, Zich aan die afspraak houdt!

"de enige God, de trouwe God, die het verbond en de goedertierenheid houdt jegens wie Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden..." Deut. 7:9.

Hebben we dat dit jaar ervaren?

God is getrouw - hoe vaak?

Noteer wel even hè: 1x God is getrouw, of was het vaker, meer...

In elk geval moet je dan wel specificeren, vindt u niet?:

God is getrouw - d.w.z., dan zit je bij het begin van de dienst, dat Hij 'een eens begonnen werk niet opgeeft', maar met zelfs jouw persoonlijk leven tot zijn doel wil komen.

God is getrouw - d.w.z., dan zit je bij het wezen van elke dienst, dat Hij de mens wil grijpen en eenmaal gegrepen, als die mens Hem blijft vasthouden, niet loslaat, maar veilig bij zich wil brengen.

God is getrouw - d.w.z., dat Hij met de mens, u, jou en mij, de gemeente, - ja, met de wereld waarin wij leven, tot zijn bestemming **zal** komen.

Dáár ligt perspectief in voor het nieuwe jaar, vindt u niet?

Nog even niet in de doos, nog even niet naar het magazijn...**advent: toekomst.**

'Ho!, wacht even', roept het in één of ander persoonlijk leven nu misschien, 'u had het er zojuist over hè : 'is er heel wat gedaan, gebeurd', en u hebt dat verder laten rusten, maar daar zou ik nu juist graag eens even op doorgaan al balansend! en of er wat gebeurd is, dat mag je van mijn leven wel zeggen. 'God is getrouw?' Wat met die puinhoop dan bij mij?'

Misschien wil daarop nog iemand wat graag ook aanvullend reageren: 'ja. En wat te denken van dat zware stormweer in mijn bestaan...getekend door de dood'. Ineens, naar alle waarschijnlijkheid - juist op dit moment, ontstellend veel vragen in enorm veel persoonlijke levens...!

Zullen we het dan toch maar *afbalansen* ...dat wil zeggen: constateren dat het niet (meer) in voorraad is...?!

God is getrouw!

Soms gaat Hij, als het moet, over puinhopen, door dalen of door vliegende stormen met de mens - met **ons**, maar....Hij laat je er nooit op stuk lopen, of in vastlopen, of omkomen...Hij gaat altijd voor en mee, Zijn Hand is erbij!

Hoor een Jeremia:

Mij heeft HIJ gevoerd en doen gaan in duisternis en donkerte

Klaagl. 3:2.

en in datzelfde hoofdstuk van Jeremia lezen we in vers 23:

groot is uw trouw!

en in vers 24 vervolgt Jeremia:

Mijn deel is de Here..

Soms maakt Hij een Jacob hinkend in de strijd bij de Jabok! maar dat was om van een hiellichten uiteindelijk een vorst te maken!

Soms maakt Hij een Naomi tot een huilende **mara** = bitterheid, maar dan plant Hij de Christus in haar geslacht!

Zegt de bijbel niet:

'als we delen in zijn **lijden** (hoort u dat? jij? ik? delen in Zijn lijden betekent 'deelgenoot worden van Zijn lijden.....laat dat eens heel diep tot u, jou doordringen!) als we **delen in zijn lijden**, is dat om **ook te delen**

in zijn verheerlijking!

en

'...aan u is **de genade** verleend (hoort u dat? jij? ik? de genade **verleent** dat wil zeggen **het voorrecht ver-schaft**. ..laat dat eens heel diep tot u, jou doordringen!) aan u is **de genade verleent voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden...**'

Genade is...blijk van trouw!

'Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis...' En God is getrouw, '**die niet zal gedogen** (dat wil zeggen **toestaan**) **dat gij bovenmate verzocht wordt, want Hij zal met de beproeving ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij e r t e g e n b e s t a n d z i j t.**'

Gemakkelijk, of vroom praten?

Nee, een ervaring uit en in het eigen leven:

alweer een aantal jaren geleden - wat een nacht rond kerst - zo donker - om er uit te stappen!
Hoe? Zo maar, de knop ging om, van het ene op het andere moment...stik-donker, en God? Ver weg! Hij hoefde van mij ook niet meer...zou het ooit weer licht kunnen worden? (De bijbel zelf zit vol met zulke voorbeelden!).

Toch blijkt: ik ben eruit en één woord hield toen mijn gezin op de been, een woord door God in het hart van mijn vrouw gesproken: 'zo zal Hij alles maken dat g' u verwonderen moet...'

In tussen zitten we weer in zwaar weer, maar wel met de lessen van toen geleerd en met opnieuw een woord van God ps. 57.!

Wat een balans dan hè!? Laten we eerlijk zijn, dat is niet één keer noteren: God is getrouw - je blijft aan het noteren, je kunt er jaren mee vullen - de voorraad raakt *nooit* uitgeput (nooit kan 't geloof *teveel* verwachten....wel te weinig!).

Hemelhoog is uw goedertierenheid, tot aan de wolken reikt uw trouw....

Hoe is dat mogelijk?

Daar zou je een zeventvoudig antwoord op kunnen geven (zevenvoudig, dat past bij onze God - zeven is het getal van Zijn volheid van trouw!).

1. *God is getrouw* - omdat Hij het gewoon niet laten kan dat te zijn! Kijk naar de liefde van een moeder... je vindt dit beeld in de bijbel: 'zou een moeder haar kind verlaten?

Zelfs al zou ze dat doen, God verlaat nooit!'

Wonderlijk, vindt u niet. Gods hart moet gewoon liefhebben.

2. *God is getrouw* - omdat Hij in zijn wezen de Onveranderlijke is.

Een commentaar zegt: Gods karakter staat hier op het spel!

Het is een wezens-eigenschap van God.

Als Hij deze verloor, was Hij niet meer God! Zijn liefde en trouw is blijvend.!

3. *God is getrouw* - omdat Hij met zijn schepping, en helemaal met zijn kroon daarop, de mens, altijd zover mogelijk gaat.

Als mensen het opgeven, zo van 'ach die, die is niet meer bereikbaar', houdt Gods liefde onverminderd stand en zoekt, en klopt!

Gods liefde kent geen hopeloze gevallen. Geloven we dat? Dan zullen er wonderen blijven gebeuren.

4. *God is getrouw* - omdat Hij weet uit welk gevaar, uit wat voor ellende de mens behouden moet worden.

Het is bij de mens (bij ons) een kwestie van erop of eronder - er staat zoveel op het spel!

Als je het gevaar van verloren gaan echt (nog!) ziet, waarschuw je de medemens en roep je op tot geloof.

Wie kent dat gevaar beter dan God zelf!

5. *God is getrouw* - Omdat Hij weet wat voor heerlijkheid de mens kan winnen.

Daar hoor je weer de kerstboodschap: '*wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, al wat God bereid heeft voor wie Hem liefheeft*. Weet u wat het 'al wat' Hij bereid heeft voor u inhoudt?

6. *God is getrouw* - omdat Hij in zijn Zoon met pasen tot vandaag, vanuit Zijn genade, om de mens al zo enorm veel **leed**. Als je voor iets een groot offer hebt gebracht, dan laat je dat niet zo maar los! God gaf zijn Zoon voor ons! Besef ik de diepte daarvan? Kan ik Hem op één terrein in mijn leven ontwijken als ik de genade, de **trouw** in bloed geschreven zie in die woorden: God is getrouw!

7. *God is getrouw* - omdat Hij nooit in de mens wordt...teleurgesteld!

Hij kent ons immers door en door, beter dan wij ons zelf kennen.

Ja, dan kom je bij die tweede pool: ik - ik en trouw.

En? Kunnen we noteren, het jaar overziende: ik ben getrouw? Hoeveel keer?

Een beetje netelig nu hè?! Is het niet schaars, de trouw bij ons?!

Moeten we nodig voor het komende jaar wat van 'bijbestellen'...

Heeft God het ervaren van ons, van u, jou en mij dit jaar?

Het is heel opmerkelijk dat Paulus Gods trouw zo concreet verbindt met ons persoonlijk! 'God is getrouw....' en wat er dan verder volgt in vers 9 drukt verwachting van God naar onze kant toe uit...: 'gemeenschap met

Christus...'

Hoe is het wat dat aangaat bij ons met trouw gesteld?

Nee, we kunnen hier in dit woord van Paulus niet naar de wereld kijken, hier kijkt God naar ons!

'Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige getuige, het begin van de schepping Gods...' en wat zegt Hij dan aan ons persoonlijk leven?

'Ik weet...!' en wij mogen persoonlijk invullen wat Hij al weet!

Was onze omgang met God zo, dat Hij ontvangen heeft waar Hij recht op had? plus wat daar uit liefde tot Hem mag bijkomen, of moest Hij het vaak doen met de kruimeltjes van onze 'tijd'tafel.

En van hieruit: hoe was onze omgang met de naaste (allereerst binnen het gezin). Was het een open en eerlijke omgaan met elkaar zo, dat God verheerlijkt werd, of vielen er meer woorden en was de omgang onheilig.

Vervolgens naar buiten toe: kon de wereld tot eer van God zeggen: ziet hoe lief ze elkander hebben...?

Laten we maar niet in details treden, als er nou genoteerd moet worden:

onze trouw in de verhouding tot Gods trouw - kwam wat onze trouw betreft de uitkomst niet credit te staan in de boekhouding?! Werd het dan niet debet voor God 7, credit voor ons.... 0?!

Hij weet precies wat, wie en hoe we zijn, kent ons, zoals gezegd door en door. Juist om de balans toch positief te laten doorslaan, was Hij **zo** getrouw dat Hij zijn Zoon gaf.

Onze ontrouw doet zijn trouw nooit teniet!

Wat kun je jezelf ook tegenvallen als je zo balanst en ziet wat er in je leeft.

God kent ons...en roept vanaf zijn troon op ditzelfde ogenblik: 'Weest getrouw...kom...nu het nog kan...'

Om zijn troon zag Johannes op Patmos, een regenboog, groen als smaragd.

De regenboog, beeld van trouw; groen de kleur van de hoop.

Er is hoop! Hoop op Gods trouw, als wij gehoor geven aan de oproep van Paulus in onze tekst, om vanuit het plus van God te komen tot gemeenschap met zijn Zoon, Jezus Christus.

Laten we die roeping en verkiezing bevestigen en de belijdenis van wat we met kerst hebben getuigd te hopen, onwankelbaar vasthouden, want Hij die beloofd heeft, is getrouw... Hij die ons roept in dit woord (.) vanavond 31 dec. 2000.

Dan is het nu een kwestie van kiezen:

de winkel weer open vanuit dit gegeven, of... - hoe hard maar waar - ...voor eeuwig failliet! Hij is getrouw....dat blijkt nu weer!

Die zegen is er voor ons tot over de grens van dit jaar tot...Hij komt....

Amen.